

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8908/2560

บริษัทวิริยะประกันภัย จำกัด (มหาชน) โจทก์ บริษัทเอก-ชัย ดีสทริบิวชั่น ซิสเทม จำกัดจำเลย บริษัทมาร์แชล การ์ด จำกัดจำเลย ร่วม

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 8, ป.พ.พ. มาตรา 420, ป.วิ.พ. มาตรา 249

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้จำเลยจะต้องจัดให้มีสถานที่จอดรถตาม พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 มาตรา 8 (9) ซึ่งบัญญัติให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารต้องมีพื้นที่จอดรถเพื่ออำนวยความสะดวกแก่การจราจร ซึ่งเป็นการปฏิบัติตามกฎหมายก็ตาม แต่จำเลยประกอบกิจการค้าห้างขนาดใหญ่ ขยายปลีกและขายส่งสินค้าอุปโภคและบริโภคต่าง ๆ จำเลยย่อมต้องให้ความสำคัญด้านบริการไม่ว่าจะเป็นเรื่องสินค้า ความปลอดภัย ความสะดวกสบายเพื่อสร้างความพึงพอใจและดึงดูดให้ลูกค้ามาใช้บริการและซื้อสินค้าอันจะส่งผลต่อรายได้ของจำเลย การจัดสถานที่จอดรถที่สะดวกและปลอดภัยถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ลูกค้าตัดสินใจเข้ามาซื้อสินค้าหรือใช้บริการในห้างของจำเลยซึ่งเป็นประโยชน์แก่กิจการของจำเลยโดยตรง จำเลยต้องคำนึงถึงและมีหน้าที่ต้องดูแลความปลอดภัยของลูกค้าทั้งในชีวิตและทรัพย์สินตามสมควร ไม่ปล่อยให้ลูกค้าต้องเป็นผู้ระมัดระวังหรือเสี่ยงภัยเอง จำเลยจึงมีหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัยของรถยนต์ของลูกค้าที่นำเข้าไปจอดในลานจอดรถที่จำเลยจัดไว้เพื่อป้องกันมิให้รถยนต์ถูกโจรกรรมได้ อันเนื่องมาจากลักษณะของการประกอบกิจการค้าเช่น จำเลยจะพึงต้องปฏิบัติต่อลูกค้า แม้จำเลยไม่ได้สัญญาว่าจะรับดูแลทรัพย์สินหรือรับฝากรถยนต์ของลูกค้าโดยตรง หรือมิได้มีการเรียกเก็บเงินค่าจอดรถก็ตาม ปรากฏว่าก่อนเกิดเหตุคดีนี้ จำเลยเคยจัดให้มีพนักงานรักษาความปลอดภัยประจำของจำเลยร่วมอยู่ที่จุดทางเข้าออกของห้าง และแจกบัตรจอดรถให้แก่ผู้ที่นำรถเข้ามาจอด ซึ่งเป็นวิธีการรักษาความปลอดภัยที่ค่อนข้างรัดกุม เพราะหากคนขับรถไม่มีบัตรจอดรถจะต้องมีหลักฐานมาแสดงความเป็นเจ้าของรถและยังต้องเสียค่าปรับจึงจะนำรถออกไปได้ แต่จำเลยกลับยกเลิกวิธีการดังกล่าวเสีย โดยติดตั้งกล้องวงจรปิดไว้ที่ตำแหน่งทางเข้าออกแทน และไม่จัดให้มีพนักงานรักษาความปลอดภัยดูแลจุดทางเข้าออกของห้างเพื่อสกัดกั้นมิให้มีการขับรถออกไปจากลานจอดรถของห้างได้โดยสะดวก มีผลเป็นการลดมาตรการป้องกันมิให้รถยนต์ที่ลูกค้านำมาจอดไว้ถูกโจรกรรมและนำออกไปจากพื้นที่ได้โดยง่าย พฤติการณ์ของจำเลยพึงได้ว่า จำเลยงดเว้นการที่จะต้องดูแลรถยนต์ของลูกค้าเพื่อป้องกันมิให้รถยนต์ของลูกค้าถูกโจรกรรม เป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อ เมื่อเป็นผลโดยตรงทำให้คนร้ายฉวยโอกาสโจรกรรมรถยนต์ที่โจทก์รับประกันภัยไว้ไป จึงเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้เอาประกันภัยตาม ป.พ.พ. มาตรา 420 ตามสัญญาว่าจ้างบริการรักษาความปลอดภัยระบุว่า จำเลยร่วมตกลงรับจ้างบริการรักษาความปลอดภัยให้แก่จำเลย โดยมีหน้าที่สอดส่องตรวจตราและสังเกตการณ์เพื่อให้เกิดความปลอดภัยในชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของผู้ว่าจ้าง ลูกจ้าง และบุคคลอื่นที่มาใช้บริการของผู้ว่าจ้างในสถานที่ให้บริการ ซึ่งได้แก่อาคาร สถานที่ และอาณาบริเวณของอาคารให้มีความปลอดภัย จำเลยร่วมผู้ได้รับมอบหมายจากจำเลยจึงมีหน้าที่ต้องดูแลสถานที่จอดรถให้มีความปลอดภัยตามสมควร รวมถึงมีหน้าที่ป้องกันมิให้รถยนต์ของลูกค้าถูกโจรกรรมไปเช่นเดียวกับจำเลย เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่าจำเลยเป็นผู้ส่งยกเลิกการแจกบัตรจอดรถยนต์ และยกเลิกการจัดให้มีพนักงานรักษาความปลอดภัยประจำของจำเลยร่วมอยู่ที่จุดทางเข้าออกของห้างและแจก

บัตรจอดรถให้แก่ผู้ที่นำรถเข้ามาจอดโดยเพียงแค่ติดตั้งกล้องวงจรปิดที่บริเวณทางเข้าออกแทน ก่อนเกิดเหตุ ซึ่งมีผลเป็นการลดมาตรการป้องกันมิให้รถยนต์ที่ลูกค้านำมาจอดไว้ถูกโจรกรรมไป การที่จำเลยสั่งให้จำเลยร่วมจัดให้มีพนักงานรักษาความปลอดภัยเพียง 5 คนประจำตามจุดที่จำเลยกำหนดเพื่อดูแลพื้นที่ลานจอดรถยนต์ขนาด 1,096 คัน ซึ่งเป็นพื้นที่จอดรถขนาดใหญ่และมีการแบ่งพื้นที่จอดรถเป็นหลายส่วนรอบอาคารของห้าง การสอดส่องตรวจตราดูแลย่อมกระทำไม่ได้ทั่วถึง และไม่เพียงพอต่อการป้องกันมิให้เกิดการโจรกรรมรถยนต์ของลูกค้าไป เมื่อไม่ปรากฏว่าพนักงานรักษาความปลอดภัยของจำเลยร่วมปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับคำสั่งบกพร่องอย่างไร และไม่ปรากฏว่าเหตุโจรกรรมรถยนต์คันที่เอาประกันภัยไว้อยู่ในความรู้เห็นของพนักงานรักษาความปลอดภัยของจำเลยร่วม การที่รถยนต์คันดังกล่าวถูกโจรกรรมจึงไม่ได้เป็นผลโดยตรงมาจากการกระทำของพนักงานรักษาความปลอดภัยของจำเลยร่วมที่จำเลยร่วมจะต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ตามกฎหมาย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยคืนรถยนต์ หมายเลขทะเบียน ชพ 2570 กรุงเทพมหานคร แก่โจทก์ หากไม่สามารถคืนรถยนต์คันดังกล่าวได้ให้ชำระเงินจำนวน 590,000 บาท พร้อมดอกเบี้ย อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ระหว่างพิจารณา จำเลยยื่นคำร้องขอให้เรียกบริษัทมาร์แชล การ์ด จำกัด เข้าเป็นจำเลยร่วม ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาต จำเลยร่วมให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยและจำเลยร่วมชดใช้เงิน 590,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 18 กรกฎาคม 2556) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้จำเลยและจำเลยร่วมร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแก่โจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 3,000 บาท ค่าขออื่นให้ยก จำเลยและจำเลยร่วมอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยร่วมฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีพาณิชย์และเศรษฐกิจวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่โต้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า โจทก์เป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์ หมายเลขทะเบียน ชพ 2570 กรุงเทพมหานคร ไว้จากนายวสิน ผู้เอาประกันภัย มีระยะเวลาประกันภัย 1 ปี นับแต่วันที่ 2 กรกฎาคม 2555 ถึงวันที่ 2 กรกฎาคม 2556 โดยโจทก์ตกลงชดใช้ค่าสินไหมทดแทนกรณีรถยนต์สูญหายในวงเงิน 590,000 บาท จำเลยประกอบกิจการจำหน่ายสินค้าอุปโภคและบริโภค ใช้ชื่อ ห้างเทสโก้โลตัส มีสาขาหลายแห่ง รวมทั้งสาขาสาลายาด้วย ในการประกอบกิจการดังกล่าวจำเลยจัดให้มีสถานที่จอดรถยนต์แก่ลูกค้าหรือผู้ใช้ บริการ โดยมีได้เรียกเก็บค่าบริการหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ และจำเลยมีกล้องวิดีโอโทรทัศน์วงจรปิดบันทึกการเข้าออกของรถยนต์ จำเลยร่วมประกอบกิจการรักษาความปลอดภัยในทรัพย์สินของบุคคลอื่น จำเลยอ้างจำเลยร่วมให้บริการรักษาความปลอดภัยที่สาขาสาลายาด้วย ในการรักษาความปลอดภัยดังกล่าวจำเลยร่วมจะจัดพนักงานดูแลรักษาความปลอดภัยภายในห้างและรอบ ๆ บริเวณลานจอดรถยนต์ เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม 2555 เวลา 13.30 นาฬิกา นางธนธรรณ์ ขับรถยนต์ที่โจทก์รับประกันภัย โดยได้รับความยินยอมจากผู้เอาประกันภัย เข้าไปจอดในบริเวณลานจอดรถยนต์ของห้างเทสโก้โลตัส สาขาสาลายา แล้วเข้าไปซื้อสินค้าภายในห้าง เมื่อนางธนธรรณ์ซื้อสินค้าเสร็จจึงกลับไปที่รถ พบว่ารถยนต์คันดังกล่าวสูญหายไป โดยไม่ได้เกิดจากความประมาทเลินเล่อของนางธนธรรณ์ หลังเกิดเหตุนางธนธรรณ์และนายลัทธพล สามิ ไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรโพธิ์แก้ว และนาย

ลัทธิพลแจ้งให้โจทก์ทราบ ต่อมาโจทก์ได้خذใช้ค่าสินไหมทดแทนกรณีรถยนต์สูญหายให้แก่นาย ลัทธิพลในฐานะผู้จัดการมรดกของผู้เอาประกันภัยเป็นเงิน 590,000 บาท ที่จำเลยร่วมฎีกาว่า จำเลยร่วมจะต้องรับผิดชอบเมื่อจำเลยร่วมหรือพนักงานของจำเลยร่วมกระทำโดยประมาท เลินเล่ออย่างร้ายแรงตามสัญญาว่าจ้างบริการรักษาความปลอดภัย แต่ทางนำสืบของโจทก์ไม่ ปรากฏว่าจำเลยร่วมหรือพนักงานของจำเลยร่วมกระทำประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงจน เป็นเหตุให้รถยนต์คันที่เอาประกันภัยไว้ต้องสูญหายไปนั้น เห็นว่า ในประเด็นข้อนี้จำเลยร่วมมิได้ให้ การต่อสู้ว่าจำเลยร่วมจะต้องรับผิดชอบเมื่อจำเลยร่วมหรือพนักงานของจำเลยร่วมกระทำ ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงตามสัญญาว่าจ้างบริการรักษาความปลอดภัย และตามสัญญา ดังกล่าวก็ไม่ปรากฏเงื่อนไขความรับผิดให้จำเลยร่วมต้องรับผิดชอบเฉพาะในกรณีที่จำเลยร่วมหรือ พนักงานของจำเลยร่วมกระทำประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงแต่อย่างใด ฎีกาข้อนี้ของจำเลยร่วม เป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคหนึ่ง (ที่ใช้บังคับขณะยื่นฟ้อง) ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย มีปัญหา ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยร่วมว่า จำเลยร่วมต้องรับผิดชอบต่อโจทก์หรือไม่ โดยจำเลยร่วมฎีกาว่า จำเลยจัดสถานที่จอดรถให้แก่ลูกค้าและประชาชนทั่วไปเพื่ออำนวยความสะดวกและเป็นการ ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 ไม่ได้ก่อให้เกิดหน้าที่ตามกฎหมายในการดูแล รถยนต์ของลูกค้ามิให้สูญหาย และจำเลยไม่ได้สัญญาว่าจะรับดูแลทรัพย์สินหรือรับฝากรถยนต์ ของลูกค้า การที่จำเลยยกเลิกการให้พนักงานของจำเลยร่วมแจกบัตรแก่ผู้ที่นำรถยนต์เข้ามาจอด และรับบัตรคืน ไม่ถือว่าจำเลยและจำเลยร่วมละเว้นหรืองดเว้นการปฏิบัติหน้าที่ที่เกิดขึ้น ตามกฎหมายหรือตามสัญญา จำเลยร่วมจึงไม่ได้กระทำละเมิดต่อผู้เอาประกันภัย จำเลยร่วมจึง ไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์นั้น เห็นว่า แม้จำเลยจะต้องจัดให้มีสถานที่จอดรถตามพระราชบัญญัติ ควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 มาตรา 8(9) ซึ่งบัญญัติให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารต้องมีพื้นที่ จอดรถเพื่ออำนวยความสะดวกแก่การจราจร ซึ่งเป็นการปฏิบัติตามกฎหมายก็ตาม แต่จำเลย ประกอบกิจการค้าห้างขนาดใหญ่ ขายปลีกและขายส่งสินค้าอุปโภคและบริโภคต่าง ๆ จำเลยย่อม ต้องให้ความสำคัญด้านบริการไม่ว่าจะเป็นเรื่องสินค้า ความปลอดภัย ความสะดวกสบายเพื่อสร้าง ความพึงพอใจและดึงดูดให้ลูกค้ามาใช้บริการและซื้อสินค้าอันจะส่งผลต่อรายได้ของจำเลย การจัด สถานที่จอดรถที่สะดวกและปลอดภัยถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ลูกค้าตัดสินใจเข้ามาซื้อสินค้าหรือ ใช้บริการในห้างของจำเลยซึ่งเป็นประโยชน์แก่กิจการของจำเลยโดยตรง จำเลยต้องคำนึงถึงและมี หน้าที่ต้องดูแลความปลอดภัยของลูกค้าทั้งในชีวิตและทรัพย์สินตามสมควร ไม่ปล่อยให้ลูกค้าต้อง เป็นผู้ระมัดระวังหรือเสี่ยงภัยเอง จำเลยจึงมีหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัยของรถยนต์ของลูกค้าที่ นำเข้าไปจอดในลานจอดรถที่จำเลยจัดไว้เพื่อป้องกันมิให้รถยนต์ถูกโจรกรรมได้ อันเนื่องมาจาก ลักษณะของการประกอบกิจการค้าเช่นจำเลยจะพึงต้องปฏิบัติต่อลูกค้า แม้จำเลยไม่ได้สัญญาว่า จะรับดูแลทรัพย์สินหรือรับฝากรถยนต์ของลูกค้าโดยตรง หรือมิได้มีการเรียกเก็บเงินค่าจอดรถ ก็ตาม ปรากฏว่าก่อนเกิดเหตุคดีนี้ จำเลยเคยจัดให้มีพนักงานรักษาความปลอดภัยประจำของ จำเลยร่วมอยู่ที่จุดทางเข้าออกของห้าง และแจกบัตรจอดรถให้แก่ผู้ที่นำรถเข้ามาจอด ซึ่งเป็นวิธี การรักษาความปลอดภัยที่ค่อนข้างรัดกุม เพราะหากคนขับรถไม่มีบัตรจอดรถจะต้องมีหลักฐานมา แสดงความเป็นเจ้าของรถและยังต้องเสียค่าปรับจึงจะนำรถออกไปได้ แต่จำเลยกลับยกเลิกวิธีการ ดังกล่าวเสีย โดยติดตั้งกล้องวงจรปิดไว้ที่ตำแหน่งทางเข้าออกแทน และไม่จัดให้มี พนักงานรักษาความปลอดภัยดูแลจุดทางเข้าออกของห้างเพื่อสกัดกั้นมิให้มีการขับรถออกไปจาก

ลานจอดรถของห้างได้โดยสะดวก มีผลเป็นการลดมาตรการป้องกันมิให้รถยนต์ที่ถูกค่านำมาจอดไว้ถูกโจรกรรมและนำออกไปจากพื้นที่ได้โดยง่าย พฤติการณ์ของจำเลยฟังได้ว่า จำเลยดเว้นการที่จะต้องดูแลรถยนต์ของลูกค้าเพื่อป้องกันมิให้รถยนต์ของลูกค้าถูกโจรกรรม เป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อ เมื่อเป็นผลโดยตรงทำให้คนร้ายฉวยโอกาสโจรกรรมรถยนต์ที่โจทก์รับประกันภัยไว้ไป จึงเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้เอาประกันภัยตาม

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 ฎีกาของจำเลยร่วมที่อ้างเหตุว่าจำเลยไม่มีหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัยของรถยนต์ของลูกค้าที่นำเข้าไปจอดในลานจอดรถที่จำเลยจัดไว้เพื่อป้องกันมิให้รถยนต์ถูกโจรกรรมได้ จึงฟังไม่ขึ้น ส่วนปัญหาว่าจำเลยร่วมต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยต่อโจทก์หรือไม่นั้น ปรากฏตามสัญญาว่าจ้างบริการรักษาความปลอดภัยว่าจำเลยร่วมตกลงรับจ้างบริการรักษาความปลอดภัยให้แก่จำเลย โดยมีหน้าที่สอดส่องตรวจตราและสังเกตการณ์เพื่อให้เกิดความปลอดภัยในชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของผู้ว่าจ้าง ลูกจ้าง และบุคคลอื่นที่มาใช้บริการของผู้ว่าจ้างในสถานที่ให้บริการ ซึ่งได้แก่อาคาร สถานที่ และอาณาบริเวณของอาคารให้มีความปลอดภัย จำเลยร่วมผู้ได้รับมอบหมายจากจำเลยจึงมีหน้าที่ต้องดูแลสถานที่จอดรถให้มีความปลอดภัยตามสมควร รวมถึงมีหน้าที่ป้องกันมิให้รถยนต์ของลูกค้าถูกโจรกรรมไปเช่นเดียวกับจำเลย เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่าจำเลยเป็นผู้ส่งยกเลิกการแจกบัตรจอดรถยนต์ และยกเลิกการจัดให้มีพนักงานรักษาความปลอดภัยประจำของจำเลยร่วมอยู่ที่จุดทางเข้าออกของห้างและแจกบัตรจอดรถให้แก่ผู้ที่นำรถเข้ามาจอดโดยเพียงแต่ติดตั้งกล้องวงจรปิดที่บริเวณทางเข้าออกแทนก่อนเกิดเหตุ ซึ่งมีผลเป็นการลดมาตรการป้องกันมิให้รถยนต์ที่ถูกค่านำมาจอดไว้ถูกโจรกรรมไป การที่จำเลยสั่งให้จำเลยร่วมจัดให้มีพนักงานรักษาความปลอดภัยเพียง 5 คน ประจำตามจุดที่จำเลยกำหนดเพื่อดูแลพื้นที่ลานจอดรถยนต์ขนาด 1,096 คัน ซึ่งเป็นพื้นที่จอดรถขนาดใหญ่และมีการแบ่งพื้นที่จอดรถเป็นหลายส่วนรอบอาคารของห้าง การสอดส่องตรวจตราดูแลย่อมกระทำไม่ได้ทั่วถึง และไม่เพียงพอต่อการป้องกันมิให้เกิดการโจรกรรมรถยนต์ของลูกค้าไป เมื่อไม่ปรากฏว่าพนักงานรักษาความปลอดภัยของจำเลยร่วมปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับคำสั่งบกพร่องอย่างไร และไม่ปรากฏว่าเหตุโจรกรรมรถยนต์คันที่เอาประกันภัยไว้อยู่ในความรู้เห็นของพนักงานรักษาความปลอดภัยของจำเลยร่วม การที่รถยนต์คันดังกล่าวถูกโจรกรรมจึงไม่ได้เป็นผลโดยตรงมาจากการกระทำของพนักงานรักษาความปลอดภัยของจำเลยร่วมที่จำเลยร่วมจะต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ตามกฎหมาย ส่วนฎีกาข้ออื่นของจำเลยร่วมไม่มีผลเปลี่ยนแปลงผลคำพิพากษาศาลไม่จำต้องวินิจฉัย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาให้จำเลยร่วมร่วมรับผิดชอบกับจำเลยคดี ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยร่วมฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยร่วม ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์กับจำเลยร่วมทั้งสามศาลให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7

องค์คณะ

เทพ อิงคสิทธิ์ · ทวี ประจวบลาภ · อุดม วัชรธรรม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/8908/2560>